

▶ 23 Agosto, 2014

Jordi Xuclà

Diputat de CiU al Congrés per Girona. Madrid, Barcelona, Girona, Estrasburg... Durant l'any, el diputat gironí Jordi Xuclà (Olot, 1973) no para de viatjar per feina. Per això, quan a l'estiu o per Nadal té uns dies lliures, procura passar-los a Pals, on fa uns anys va comprar una casa. Allà assegura que fa una vida més tranquil·la i familiar amb la seva dona, filles i sogres, tot i que molt sovint també rep visites d'amics i coneguts.

«El millor moment per descobrir l'ànima de Pals és al desembre, amb el Pessebre vivent»

Laura Fanals
PALS

P D'on li ve el lligam amb Pals?

R Per part de la meua dona, que hi passa les vacances des dels dos anys. Jo em reivindicco com a garrotí però també sóc un enamorat de l'Empordanet, del paisatge i de les formes de vida descrites per Josep Pla. Ens vam casar aquí i des de gener de 2006 hi estem arrelats perquè tenim una casa on passem les vacances. Jo tinc tres llits i una esposa: Girona-Barcelona-Madrid, i últimament també Estrasburg. Aquí, en canvi, puc passar unes setmanes al mateix llit amb tranquil·litat, bons productes i un entorn agradable.

P Pals és un dels municipis més ben conservats de la Costa Brava.

R Sí, és una reconstrucció recent, feta pel doctor Pi i Figueras. Al segle passat, va haver-hi un moment que la modernitat era anar a viure a l'«Eixample», que són quatre carrers rectangulars a baix. El padró s'havia despoblat, però es va fer un procés de reconstrucció.

P Més enllà de les pedres, les botigues i els visitants, Pals té ànima pròpia? O s'ha diluït entre el turisme?

R L'agost és el pitjor mes per conèixer l'ànima de Pals, perquè hi desfilen molts turistes. El millor moment per fer-ho és al desembre, quan es fa el Pessebre Vivent.

P Què fa durant les vacances?

R Sempre necessito dos o tres dies per dormir molt, i llavors ja trobo un ritme de tranquil·litat que consisteix en llegir i trobar-me amb amics sense haver de mirar el rellotge. A més, aquí hi ha una oferta cultural molt bona. Bé, també hi ha el que podríem anomenar «la fira de les vanitats» de la vida social, però jo intento evitar les passarel·les socials que hi ha a la Costa Brava. A mi m'agraden molt els concerts de Torroella, és una programació de molta qualitat.

P I no és una passarel·la social com poden ser altres.

R Exacte, hi ha un públic molt fidel. Aquesta setmana hem anat a escoltar Joaquim Achúcarro. I la Costa Brava està plena de gent de qualitat. Durant molts anys, tenia la tradició d'anar a saludar Carles Sentís a Calella. M'explicava coses que llavors em quedaven lluny, però que des que estic al Consell d'Europa formen part del meu dia a dia: conflictes, coses suc-

Jordi Xuclà, a la finestra de la casa -construïda el 1664- on passa els estius i bona part del Nadal.

«Convergència ha de ser un partit amb una càrrega moralista menor»

L.FANALS | PALS

P Sovint té convidats d'arreu d'Espanya i Europa per casa. Li pregunten pel cas Pujol?

R No n'he parlat amb gent de fora de Catalunya, però sí que n'hem parlat entre nosaltres. Hi ha hagut una primera fase de silenci, de pensar-hi en veu baixa, i una segona de verbalització. Però davant d'una autoinculpació, poc es pot afegir. Els fets parlen per si mateixos. Crec que Jordi Pujol entén que el partit ha de tirar endavant, i entén les decisions que estem prenent. Em fa la impressió que va haver de prendre una decisió gairebé de tragèdia grega: o trencava amb la família o trencava amb el fil d'anys i anys de bon servei al país. Un panorama bastant penós. Jo crec, però, que el temps acabarà situant la figura amb els seus clars i obscurs.

P Ha estat en el pitjor moment per a CiU, amb la consulta a la cantonada i l'alè d'ERC al clatell?

R Bé, segurament ho ha fet per

qüestions que no es podien ajornar. Però ell s'ha retirat, i el punt a part és evident. Pujol no prenia cap decisió executiva des de que va abandonar el Palau de la Generalitat, fa deu anys i mig. Des de llavors, les decisions les han pres Mas i una generació de gent més jove. Hi ha hagut un punt traumàtic, però a CDC hem quedat un grup de gent que volem tirar el partit endavant, amb humilitat i essent conscients que encara estem enmig de la centrifugació emocional. Segurament tindrem una reducció transitòria de la confiança, però hem d'anar poble a poble, trobar la millor gent i convèncer-los que continuen representant el que és CDC. Però segurament podem treure una lliçó del que ha passat, i és que Convergència ha de ser un partit amb una càrrega moralista menor. Un partit ha d'oferir solucions als problemes dels ciutadans, i els partits liberals europeus fan això. El que li ha sobrat a la política catalana en els últims anys

és moralisme, que explicava com s'havien de fer les coses i com s'havia d'orientar el futur, perquè teníem una democràcia menor d'edat. Però ara ja és una democràcia major d'edat, i fins i tot hi ha un moviment popular que ens ha dut als partits a interpretar un nou moment polític. Per tant, menys paternalisme i més política útil als ciutadans.

P De cara al 9-N, ja tenen a punt el famós «pla B»?

R És bastant d'amateurs passar-nos el dia parlant del «pla B». El nostre pla és aprovar una llei de consultes, amparada en l'Estatut, i seguir el nostre camí. El 12-12-12 hi va haver un gran acord entre quatre partits fruit d'una demanda de la societat. El missatge i el compromís és doble: votar i unitat. El que pugui venir a la tardor, que segurament és una carretera amb revolts, ha de mantenir aquests dos compromisos inalterables. El compromís és votar i votarem: com que hi ha aquest pla, mantenim-nos en ell.

ides durant la Segona Guerra Mundial, la seva època com a corresponent de guerra, experiències pel món àrab... Tinc un gran record d'aquelles converses. D'altra banda, fa un any que sóc membre de la Fundació Josep Pla. Una manera d'explicar una part del país és a través de Pla: l'hem de traduir a moltes més llengües. La Fundació Dalí ja va sola, però Josep Pla encara l'hem de potenciar més.

P Encara queden personatges com Sentís, Pla i Dalí?

R Sí. A vegades, un pagès de Pals amb qui t'atures al carrer i xerres té una saviesa extraordinària. O també gent amb segones residències, com l'Antoni Vila Casas. Una conversa amb ell, una tarda d'estiu, és una meravella. El meu veí és Joaquim Ferrer, que va ser conseller de Cultura i portaveu al Senat, però que va tenir un paper protagonista en la lluita contra el franquisme. La llista és llarguíssima.

P Es passa l'any viatjant... Pals és el seu punt de referència?

R És un honor fer la feina que faig, però també comporta un cert atabament. Per això, quan estic en alguna part d'Europa, tanco els ulls i el meu petit paradís és el retorn a la Garrotxa o l'Empordà. I a finals d'agost tinc una tradició que consisteix en agafar el llibre *Finals d'agost i altres contes* i rellegir un conte, que és el Mediterrani explicat a través dels contes de Pavese. Perquè jo em sento català, però també molt mediterrani. Avui hem tingut uns convidats i els hem portat al Far de Sant Sebastià, que és un lloc màgic.

P A banda del Far, quins són els seus altres racons preferits?

R M'agrada molt anar caminant, camp a través, a casa d'amics que viuen a pobles del voltant, com Torrent o Sant Feliu de Boada. Aquests passeigs, a vegades ja de nit, són molt agradables. I Calella de Palafrugell també és molt bonic.

P Com veu la Costa Brava comparada amb la resta de costa mediterrània?

R La *rivière* francesa o la costa adriàtica es van desenvolupar tant que tenen una autopista a primera línia de mar, i al voltant d'allà es va construir. En canvi, la costa gironina no té una carretera a primera línia. Primer perquè la geografia ho fa difícil, però també perquè als anys 60, quan es feien aquestes barbaritats, Espanya i Catalunya estaven econòmicament menys desenvolupades.

